

1

Būdama vienuolikos metų supratau — skausmas turi skonį. Tik klausimas, kokio skonio yra jūsų skausmas?

Šį vakarą mano skausmas buvo apelsinų skonio. Sėdėjau priešais savo vyrą prie staliuko „Scampo“ restorane Bikon Hile. Diskretiški padavėjai vis nebyliai pripildavo mūsų taurės šampano. Jam įpylė dvi. Man — tris. Naminės bandelės, uždengtos balta linine servetėle, švieži mocarelos gabalėliai. Po jų ateis eilė rankų darbo makaronams, tvarkingai patiektiems su žirneliais, traškia vytinta šonine ir lengvu kreminiu padažu. Tai mėgstamiausias Džastino patiekalas. Prieš dvidešimt metų vyras pirmą kartą jo paragavo viešėdamas Italijoje ir nuo tada jį užsisako prabangiuose itališkuose restoranuose.

Pakėliau savo šampano taurę. Gurkštelėjau. Pastačiau į vietą.

Priešais sėdintis Džastinas šyptelėjo, aplink akis susimetė smulkios raukšlėlės. Jo šviesiai rudi trumpai kirpti plaukai smilkinuose jau žilo, bet vyrui tai tiko. Išvaizda jis priminė medkirtį, o tokio tipo vyro įvaizdis niekada neišėjo iš mados. Džastinui įžengus į barą, moterys atkreipdavo dėmesį. Vyrui taip pat susidomėdavo nauju atvykėliu, dominuojančiu patinu, kuris atrodydavo puikiai net ir prie nuspardytų batų priderinęs poros šimtų dolerių vertės marškinius.

— Valgysi? — paklausė mano vyras.

— Taupau vietą makaronams.

Jis vėl nusišypsojo, ir aš prisiminiau baltus smėlio paplūdimius ir sūroką vandenyno orą. Prisiminiau, kaip švelni medvilninė patalynė buvo apsvijusi mano kojas, kai antrą savo medaus mėnesio dieną vis dar gulėjome lovoje, nosies nekišdami iš namelio. Iš Džastino rankų valgiau šviežiai nuluptus apelsinus, kruopščiai nulaižydama lipnias sultis, srūvančias nuospaudų paženklintais jo pirštais.

Vėl gurkštelėjau šampano ir šįkart palaikiau jį burnoje, susitelkdama į burbuliukų kutenimą.

Svarsčiau, ar ji buvo gražesnė už mane. Įdomesnė. Geresnė lovoje. O gal tokiais atvejais tai visiškai nėra svarbu. Nedaro jokios įtakos. Vyrai neišstikimi dėl to, kad vyrai neišstikimi. Jei tik vyras gali, tai taip ir padarys.

Dėl to galima sakyti, kad pastarasis mano santuokos pusmetis nebuvo susijęs su asmeniškumais.

Vėl išgėriau šampano, nors burnoje jutau apelsinus.

Džastinas greitai sušveitė užkandžius, santūriai gurkštelėjo šampano ir negalvodamas perdėliojo savo įrankius.

Būdamas dvidešimt septynerių Džastinas paveldėjo savo tėvo statybos įmonę, vertą dvidešimt penkių milijonų dolerių. Dažnas sūnus plėtotų verslą ta pačia vaga, tačiau tik ne Džastinas. Kai mes susipažinome, jis buvo trisdešimt ketverių ir jau sėkmingai padvigubinęs įmonės vertę iki penkiasdešimties milijonų, o jo tikslas buvo per kitus dvejus metus pasiekti septyniasdešimties milijonų ribą. Ir jis tą pasiekė ne sėdėdamas kabinete. Džastinas didžiavosi, kad moka didžiąją dalį darbų. Santechnika, elektros darbai, gipso kartonas, betonas. Jis liejo prakaitą statybos aikštelėje kartu su savo vyrais — pirmas ten pasirodydavo ir paskutinis išeidavo.

Iš pradžių šią jo savybę tiesiog dievinau. Tikras vyras. Jis gerai jausdavosi tiek posėdžių kabinete su medžio apdaila, tiek krepšinio aikštelėje, be to, jam nieko nereiškė išsitraukti savo .375 kalibro ginklą ir pašaudyti tire.

Kai pradėjome susitikinėti, jis nusivesdavo mane į savo šaudy-

mo klubą. Stovėdavau patogiai įsiremusi į jo didelį kūną, o Džastinas tuo metu rodydavo, kaip taisyklingai laikyti sąlyginai nedidelį .22 kalibro pistoletą, mokydavo nukreipti vamzdį, nusitaikyti į taikinį. Kelis pirmuosius kartus visiškai nepataikiau, susigūžiau nuo šūvio garso, nors ir buvau su ausinėmis. Kartais iššaudavau į žemę, o kai pasisekdavo, kliudydavau apatinį taikinio kraštą.

Džastinas kantriai mokydavo, žemu balsu tyliai murmeldamas man į sprandą, ir pasilenkęs padėdavo dar kartą nusitaikyti.

Kartais iki namų neišlaukdavome. Nusimesdavome drabužius tiro persirengimo kambaryje arba ant galinės jo visureigio sėdynės, dar neišvažiavę iš aikštelės. Jis suleisdavo pirštus į mano klubus, skatindamas judėti greičiau, smarkiau, ir aš pakludavau, varoma aistros, parako ir nesuvokiamos jėgos.

Druska. Parakas. Apelsinai.

Džastinas atsiprašė ir išėjo į tualetą.

Jam išėjus, padraikiau makaronus lėkštėje, kad atrodytų, jog valgiau. Tada po stalu paslapčia iš rankinės išsitraukiau vaistų buteliuką ir iškračiau į saują porą tablečių. Susiverčiau į burną ir užgėriau puse stiklinės vandens.

Tada pakėliau taurę šampano ir sustingau, laukdama pagrin dinio vakaro įvykio.

Su Džastinu namo parvažiavome per penkias minutes. Namą Bostone jis nupirko beveik tą pačią dieną, kai sužinojome, kad aš laukiuosi. Iš gydytojo kabineto patraukėme į nekilnojamojo turto biurą. Po žodinio susitarimo vyras nuvežė mane jo pasižiūrėti kaip medžiotojas, norintis parodyti stambų laimikį. Ko gero, turėjau įsižeisti dėl jo valdingumo. Tačiau aš tik išsižiojusi apžiūrinėjau visus keturis su puse aukšto, kurių svaiginamai aukštos lubos siekė kone tris metrus, grindys buvo išklotos nuostabiu parketu, o sienos viršuje dekoruotos įmantriais rankų darbo lipdiniais.

Štai ką galima įsigyti už penkis milijonus dolerių. Šviesius, pilnus saulės kambarius, žavingą terasą ant stogo, o ką jau kalbėti apie kaimynystę nuostabių, restauruotų raudonų plytų namų, kurie stovi surėmę pečius it seniai nesimatę draugai.

Kotedžai stovėjo medžiais apsodintoje Marlboro gatvėje, esančioje vos už kelių kvartalų nuo Niuburio gatvės ir greta Viešojo parko, iki kurio buvo galima nueiti pėsčiomis. Šiame rajone neturtingi žmonės vairavo „Saab“ automobilius, auklės kalbėjo su prancūzišku akcentu, o į privačias mokyklas vaikai buvo užrašomi dar jų pradėjimo dieną.

Džastinas leido man daryti viską, ką tik noriu. Išrinkti baldus, paveikslus, užuolaidas, kilimus. Antikvarinius baldus arba neantikvarinius baldus; pasisamdyti interjero dizainerį arba nesisamdyti interjero dizainerio. Jam visiškai nerūpėjo. Galėjau daryti, ką tinkama, išleisti, kiek reikės, kad tik šie namai taptų mūsų namais.

Taip ir padariau. Visai kaip filme „Graži moteris“, tik kol aplinkui zujo būrys dažytojų, dekoratorių ir antikvaro pardavėjų su savo reikmenimis, aš sėdėdavau ant įvairių sofūčių, išvertusi pūpsantį nėščiosios pilvą, ir elegantiškais rankos mostais nurodinėdavau truputį pakeisti šitą, šiek tiek patvarkyti aną. Tiesą sakant, man buvo labai smagu. Pagaliau galėjau pritaikyti savo meninį išsilavinimą. Sugebėjau ne tik kurti papuošalus iš sidabro, bet ir atnaujinti Bostono kotedžą.

Tais laikais išgyvenome tikrą svaigulį. Džastinas dirbo prie stambaus hidroelektrinės projekto. Į darbą ir atgal skraidydavo sraigtasparniu, aš jam rodydavau, kiek pasistūmėjo darbai, o vyras trindavo man strėnas ir, nubraukęs plaukus, prisispausdavo nosimi man prie kaklo.

Tada pasirodė Ešlina. Ir džiaugsmas, džiaugsmas, džiaugsmas. Laimė, laimė, laimė. Džastinas nesitvėrė savo kailyje, pliauškino fotoaparatu ir rodydavo savo brangiąją dukrą kiekvienam žmogui, kuris netyčia pažvelgdavo jam į akis. Mūsų namai prigužėjo

jo bendradarbių, buvusių jūros pėstininkų, kurie purvinais batais mindė tviskančias vestibulio grindis vien tam, kad galėtų išpūtę akis pasižiūrėti į rožiniame kambaryje miegančią mūsų dukrą. Jie skubėjo patarinėti, kaip geriau vystyti ir keisti vystyklus, o paskui ėmėsi mokyti kūdikį raugėti abėcėlę.

Džastinas pranešė, kad jų sūnūs niekada negalės susitikinėti su jo dukra. Jie tokiai žinia neprieštaravo, bet išplėtę akis sužiuro į mane. Aš pasakiau, kad jie gali daryti, ką nori, jei keis jai vystyklus iki antros valandos nakties. Po šio pasakymo pratrūko nepadorūs komentarai, tad Džastinas išprašė juos iš namų.

Tačiau jis jautėsi laimingas, ir aš jaučiausi laiminga, ir gyvenimas buvo puikus.

Juk tai ir yra meilė, tiesa? Drauge juokiesi, drauge verki, pakaitomis maitini naktimis kūdikį, po kelių mėnesių užsiimate itin švelniu seksu ir staiga supranti, kad nors kažkas ir pasikeitė, iš esmės viskas yra puiku. Džastinas dovanojo man kalnus papuošalų, aš lankiau jogos kursus nėščiosioms ir dairiausi po siaubingai prabangias vaikų drabužėlių parduotuves. Žinoma, didžiąją laiko dalį mano vyras būdavo išvykęs, tačiau aš ne iš tų moterų, kurios bijo vienatvės. Turėjau dukterį, o netrukus ir Dina, kuri man padėjo, tad vėl galėjau tarpti savo juvelyrikos studijoje, kurioje smaginausi kurdama papuošalus.

Dabar Džastinas sumažino greitį, ieškodamas, kur pasistatyti savo „Range Rover“. Žinoma, mūsų namas buvo su garažu — prabangia privilegija, kuri beveik atsipirko už mokamus nuosavybės mokesčius, — bet Džastinas užleido jį man, o pats stojo į negailestingą kovą dėl vietos automobiliui Bostono centre.

Jis pravažiavo pro mūsų namus, ir aš automatiškai pakėliau akis į Ešlinos kambario trečiame aukšte langus. Šviesa nedegė, o tai mane nustebino, nes šį vakarą dukra žadėjo praleisti namuose. Galbūt ji paprasčiausiai nesivargino įsijungti lempos ir sėdėjo kompiuterio ekrano šviesioje. Man ne naujiena, kad penkiolikmečiai ši-

taip gali išsėdėti valandų valandas. Ausinėmis užkištomis ausimis, stikliniu žvilgsniu, kietai suspaustomis lūpomis.

Džastinas rado vietą. Truputį pavažiavome atgal, tada pirmyn, ir „Range Rover“ jaukiai įsitaisė paliktame tarpe. Jis apėjo automobilį atidaryti man durelių, aš neprieštaravau.

Dar kelios sekundės. Iki krumplių baltumo gniaužiau ant kelių padėtas rankas. Mėginau prisiversti kvėpuoti. Įkvėpti. Iškvėpti. Taip paprasta. Žingsnis po žingsnio, akimirka po akimirkos.

Ar jis iš pradžių pabučiuos mane į lūpas? O gal tą vietelę už ausies, kurią kadaise atrado? Galbūt paprasčiausiai nusirengsime, atsigulsime į lovą ir pasistengsime, kad viskas kuo greičiau užsi-
baigtų. Išjungsime šviesas, tvirtai užmerksime akis. Gal jis visą laiką galvojo apie ją. Galbūt tai nesvarbu. Jis buvo su manimi. Aš laimėjau. Susigražinau savo vyrą, savo vaiko tėvą.

Atsidarė durelės. Prieš mane iškilo vyro, už kurio buvau ištekėjusi aštuoniolika metų, figūra. Jis ištiesė ranką. Aš išlipau iš automobilio ir nusekiau paskui šaligatviu, bet nė vienas mūsų nekalbėjo.

Prie paradinių durų Džastinas stabtelėjo. Jau buvo berenkas koda, kai staiga sustingo, suraukė antakius ir dėbelėjo į mane.

— Ji išjungė signalizaciją, — sumurmėjo jis. — Ir vėl paliko duris neužrakintas.

Dirstelėjusi į durų spynos ekraną supratau, apie ką jis kalba. Džastinas pats įrengė šią signalizaciją: tai buvo ne mechaniškai valdomos spynos, o elektroninė sistema. Jei surenki teisingą kodą, signalizacija prie įėjimų išsijungia, durys atsidaro. Jeigu kodo nežinai, neįeisi.

Tokia sistema buvo elegantiškas sprendimas, auginant paauglę dukterį, kuri dažniausiai išeidavo iš namų pamiršusi raktus. Tačiau sistemą privalu įjungti, o tai buvo naujas iššūkis Ešlinai.

Džastinas paspaudė rankeną, durys lengvai ir be garso atsivėrė į tamsų vestibulį.